

РЕШЕНИЕ

№ 21987

гр. София, 26.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 27.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2444** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на И. Д. Т., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. К. – АК В., срещу Заповед № 24-4332-005453 от 02.10.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство /СУМПС/, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.
Според изложеното в жалбата оспорената заповед е неправилна, незаконосъобразна, необоснована, непълна, издадена в противоречие с материалните и процесуалните правила. Конкретни доводи не се излагат. Оспорва се материалната компетентност на административния орган и се поддържа, че жалбоподателят не е нарушил правните норми. Моли се за отмяна на заповедта. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и представлява.
Ответникът – полицейският инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, издал оспорената Заповед № 24-4332-005453 от 02.10.2024г., не се представлявала по делото и не изразява становище по жалбата.
С процесната Заповед № 24-4332-005453 от 02.10.2024г., на И. Д. Т. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, но не повече от 18 месеца“. Мярката е наложена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 1104699 от 28.09.2024г., с който е констатирано, че на същата дата – 28.09.2024г. , около 00:20 часа жалбоподателят управлявал в [населено място], жк Л. В, по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]лек автомобил Рено Сценик М. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. Г. П., при което при

извършена проверка отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство DRUGTEST 5000 с номер № ARRM 0035. На жалбоподателя е бил издаден талон за изследване № 264053, в който е удостоверен отказ на лицето да му бъде извършена проверка и съдържащ предписание да се яви във ВМА до 45 минути.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед съдържащата се по делото Заповед № 513з-6400/07.07.2023г., издадена от директора на СДВР във връзка със Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и твърденията в жалбата в тази насока са неоснователни.

Спазени са изискванията за форма на акта съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

По отношение материалната законосъобразност на акта

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че е отказал да му бъде извършена проверка с DRUGTEST за употребата на наркотични вещества или техните аналози. Наличието на фактическото основание за прилагане на мярката безспорно се установява от приложения по делото доказателствен материал, в това число от талона за медицинско изследване, в който е отбелязано, че лицето отказва да бъде проверено. Следователно, с оглед приложения по делото доказателства, наличието на фактическото основание по чл.171, т.1 б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителната мярка следва да се счита за безспорно установено.

След като е категорично установено, че жалбоподателят е отказал да бъде изпробван за употребата на наркотични вещества, безспорно е изпълнена хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП и заповедта се явява издадена в съответствие с материалния закон.

Заповедта съответства и на целта на закона – налагането на мярката цели да се предотврати

извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата.

С оглед изложеното, Заповед № 24-4332-005453 от 02.10.2024г. се явява законосъобразна изцяло и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последнот от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. Т. срещу Заповед № 24-4332-005453 от 02.10.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: